

[Gunnar Fog-Petersen.]

stemmer baade i Arbejderkredse og Arbejdsgiverkredse ud fra den Forudsætning, at Konflikten ikke kommer, og Forligsmandens Forslag bliver efterhaanden og maa efterhaanden blive af samme Karakter som en Domstolsafgørelse, udarbejdet under den Forudsætning, at det bliver vedtaget, om ikke paa den ene, saa paa den anden Maade. Dette er Realiteten i Sagen. Som jeg sagde før: de gamle Tider er længst forsvundne, de gamle Kampmaader forsvinder, de mister deres Realitet, Livet gaar af dem, men det gaar ikke paa een Gang, det gaar langsomt, lidt efter lidt.

Det ærede 10de Medlem for 2den Kreds (Lange) sagde, at man skulde lægge Vægten paa det langsomme. Ja, det er jo meget naturligt for en konservativ Mand at have denne Opfattelse. Det lægger jeg nu ikke saa megen Vægt paa, men jeg erkender, at som Forholdene er, maa det gaa langsomt, inden det Standpunkt, som efter vor Opfattelse er det rigtige, sejrer, først i Sindelagene, bagefter i Formerne. Det er det, der er ved at ske, baade ved de tidligere Lejligheder og ved denne: Formaliteterne kan man diskutere om, de er ikke saa væsentlige, men det afgørende er, at der i hele Rigsdagen og hele Befolkningen er Enighed om, at vi ikke skal have Arbejdsstandsning i den nuværende Situation paa de Bagateller, der er Arbejdsgiverne og Arbejderne imellem. Denne Enighed manifesterer sig i en Vedtagelse i begge Ting, og i Morgen gaar man i Gang med Arbejdet igen. Det er Realiteten i Sagen; alt det andet er uvæsentligt i denne Forbindelse.

Den fungerende Statsminister (H. P. Hansen): Vi er jo enige om snart at slutte denne Debat, og jeg skal kun gøre et Par ganske korte Bemærkninger.

Jeg skal først sige til det ærede 10de Medlem for 2den Kreds (Lange), at jeg naturligvis ikke deler alle hans Betragtninger med Hensyn til Købeevne o. s. v., men der vil ikke være Anledning til at fortsætte Forhandlingen herom paa det nuværende Tidspunkt; der bliver nok Lejligheder senere, hvor vi kan drøfte dette Problem.

Naar det ærede 5te Medlem for 4de Kreds (Stensballe) mener, at Voldgiftsretten maa tage Hensyn til, hvad Erhvervene kan bære o. s. v., ligger deri vel ogsaa, at Voldgiftsretten maa tage Hensyn til, om Arbejderne kan klare sig med den Løn, der er Tale om, og eventuelt forhøje den, endogsaa ganske betydeligt, navnlig for de faglærte Arbejdere, som staar saa langt

tilbage for de ikke faglærte. Det gaar jeg ud fra maa være Formaalet.

Det ærede Medlem har den Opfattelse, at Arbejderne, som har proklameret Strejke, maa tage Ansvar. Deri er jeg ganske enig med det ærede Medlem; Arbejderne har Ansvar for, at de har proklameret Strejke. Men efter at det er sket og Forhandlingerne har fundet Sted, har Forligsmanden fremsat et Forslag, som er tiltraadt af Arbejderne, og dermed var Grundlaget for Strejken borte, og hvis den alligevel skulde komme, er det, fordi Arbejdsgiverne har forkastet Mæglingsforslaget, og saa er det Arbejdsgiverne, der har Ansvar.

Det ærede Medlem kunde ikke nævne, hvor mange Smede og Maskinarbejdere der kun har 1 Kr. 09 Øre i Timen. Nej, jeg tror nok, det er et af disse konstruerede Tilfælde, der kan være gode i en Diskussion, men som i det praktiske ikke betyder Spor. Og hvad de unge Arbejdere angaar, er det alligevel saadan, at Arbejdere mellem 14 og 15 Aar, naar man lægger Provinsen og København sammen, har faaet 1 Øres Forhøjelse i Timen. Det kan ikke virke stærkt forstyrrende med Hensyn til at faa Arbejdskraft ude paa Landet for de unge Arbejders Vedkommende, saa det tror jeg ikke, der er nogen Realitet i.

Stensballe: Jeg forstaar paa det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersens) Udtalelser, at han ikke blot vil stryge sine Idealiser med Hensyn til den tvungne Voldgift, men at han ligefrem mener, at Forligsmanden kan gaa helt uden om Loven, for Loven siger bestemt, efter hvilke Hensyn og hvorledes Forligsmanden skal tilrettelægge Mæglingen. Det behøver man ikke diskutere, og skal der noget andet til, maa det ærede Medlem komme med et nyt Lovforslag, og det kan man jo saa behandle. Det kan ikke lade sig gøre blot ved at vinke med Haanden.

Jeg skal ikke opholde mig videre ved, hvad den højtærede fungerende Statsminister nu udtalte. Kun vil jeg hævde, at mine Udtalelser om de 1 Kr. 09 Øre nok skal holde; saadanne Tilfælde kan fremkomme og fremkommer.

For Resten er jeg enig i de Betragtninger, som den højtærede Minister fremsatte angaaende Opgaven for en Voldgiftsret, men Voldgift kan jo ogsaa føre til Nedsættelse, hvor det menes at være nødvendigt. Og deri ligger netop Fordelen. En Regulering ved Voldgift kan føre baade til Forhøjelser og til Nedsættelser, saaledes at Erhvervslivets Krav tilfredsstilles.